

— Слушай, другарьо! — казали тѣ подигра-
вателно. Ти си толкова грозенъ, че наистина много
ни се харесвашъ! Искашъ ли да пжтувашъ съ насъ
и да бждешъ волна птица? На близо оттукъ, въ
друго блато живѣятъ много хубавички диви гос-
пожици — патици. Тѣ знаятъ да викатъ: „рапъ,
рапъ, рапъ!“ Тѣ много ще те харесатъ.

Пифъ, пафъ! Пифъ, пафъ! — бумъ! зачу се
надъ блатото и двата гжсака паднаха въвъ водата
убити; водата се зачерви отъ кръвъ, „Пифъ, пафъ!
Пифъ, пафъ“, чу се пакъ, и отъ гжстака седигнацѣлъ
орлякъ диви патици. Лошо стана. Ловцитѣ заобико-
лиха блатото отъ всички страни; нѣкои отъ тѣхъ
седѣха между нависналитѣ надъ блатото клоне. Сивъ
димъ на облаци обвивалъ дърветата и се прѣскалъ
надъ водата. По блатото плували ловджийски ку-
чета; трѣстиката се люлѣяла. Бѣдното пате било ни
живо, ни мъртво отъ страхъ; тъкмо щѣло да си
скрие главата подъ крилцето, видѣло прѣдъ себѣ
си ловджийско куче съ изплѣзенъ языкъ и блѣ-
скави зли очи. То доближило муцуна до патен-
цето, озжбило се и — шлепъ, шлепъ, избѣгало на-
далечъ.

— Слава Богу! — помислило си патенцето —
Слава Богу! Азъ съмъ тѣй грозно, че даже ку-
чето не иска да ме ухапе! — И то се притаило въ
трѣстиката, а надъ главата му летѣли пера, чували
се вистрѣли . . .

Ловтъгъ спрѣлъ едва привечеръ, но патенцето
дълго врѣме още не смѣяло да се помръдне. Ми-
нали се още нѣколко часа, докѣто се осмѣлило
да стане, огледало се и се пуснало да бѣга по по-
лета и ливади. Вѣялъ такъвъ силенъ вѣтъръ, че
патенцето едва можало да се движи.

Прѣзъ нощъта то достигнало до една бѣдна
колиба. Тя била тѣй стара и слупена, че била го-
това да се срине, но незнаяла на коя страна, за-